

Arrest

nr. 221 235 van 15 mei 2019
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van
advocaat V. CHRISTIAENS
Torhoutsesteenweg 335
8400 OOSTENDE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, op 10 mei 2019 heeft ingediend (bij faxpost) om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 7 mei 2019 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies L), aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis gebracht.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 mei 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 mei 2019 om 10.30 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die *loco* advocaat V. CHRISTIAENS verschijnt voor de verzoekster en van advocaat C. VANBEYLEN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Indiase nationaliteit te zijn, komt op 5 november 2018 aan in België en wordt op 10 november 2018 te Bredene in het bezit gesteld van een aankomstverklaring waaruit blijkt dat zij wordt toegelaten tot verblijf tot 5 december 2018.

1.2. Op 20 februari 2019 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 21 maart 2019 wordt de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond verklaard en wordt aan de verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgegeven.

1.3. Op 7 mei 2019 wordt ten aanzien van de verzoekster een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies L) genomen. Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoekster op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten⁽¹⁾:

“(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Zij is niet in het bezit van een geldig visum of een ander geldig verblijfsdocument op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene kwam naar België met een geldig visum in het kader van een familiebezoek. Zij werd in Bredene in het bezit gesteld van een aankomstverklaring die haar verblijf dekte tot 05/12/2018. Nadat haar visum vervallen was, bleef zij echter in België. Zij beschikt evenmin over een geldige verblijfsvergunning.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 03/04/2019.

Betrokkene werd bovendien op dat moment te Bredene geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene diende op 20/02/2019 een aanvraag tot medische regularisatie in (artikel 9ter van de Vreemdelingenwet). DVZ verklaarde deze aanvraag ongegrond op 21/03/2019. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 03/04/2019. Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou haar gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In India is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of zij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft familie in België, namelijk twee meerderjarige kinderen. Deze hebben een recht op verblijf. Bij één van de kinderen woont zij momenteel in. Het zijn meerderjarige kinderen, de relatie tussen meerderjarigen valt niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, ook niet als zij onder hetzelfde dak wonen. Hoewel de moeder een medische aandoening heeft, is er niet aangetoond dat zij volledig afhankelijk was en is van haar kinderen. Zij kwam eind 2018 zelfstandig naar België en leefde voordien in India zonder de steun en hulp van haar kinderen. Blijkbaar kan zij dus ook functioneren zonder hun steun en hulp. Zij kan bovendien vanuit India een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen. Ze kan de opheffing aanvragen van het opgelegd inreisverbod van drie jaar, in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake. De kinderen van betrokkene kunnen haar ook gaan bezoeken in India. Een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is bij deze beslissing niet aan de orde.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene beweert bij haar aanhouding op 07/05/2019 de Engelse taal niet machtig te zijn, ze zou enkel Hindi spreken en begrijpen. Daarom kon het hoorrecht niet worden afgenomen. Eenmaal in het gesloten centrum, zal er een tolk gevorderd worden die van betrokkene een hoorrecht in het Hindi zal afnemen. Rekening houdende met deze nieuwe verklaringen zal een nieuwe beslissing worden opgesteld waarin artikel 3 van het EVRM, artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opnieuw onder de loep genomen worden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene kreeg een bevel om het grondgebied te verlaten betekend op 03/04/2019.

Betrokkene werd bovendien op dat moment te Bredene geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011 betreffende de bevoegdheden van

de Burgemeester in het kader van de verwijdering van een onderdaan van een derde land (Belgisch Staatsblad 16 juni 2011).

Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Er wordt geen termijn van één tot zeven dagen toegekend, nu de vreemdeling, na een bevel om het grondgebied te verlaten, niet vrijwillig vertrokken is, waardoor kan verwacht worden dat een termijn van minder dan zeven dagen hem evenmin zal aanzetten om vrijwillig te vertrekken.

Een dwangverwijdering is proportioneel.

Geen termijn wordt, gelet op wat voorafgaat, toegekend.

Betrokkene diende op 20/02/2019 een aanvraag tot medische regularisatie in (artikel 9ter van de Vreemdelingenwet). DVZ verklaarde deze aanvraag ongegrond op 21/03/2019. Betrokkene nam kennis van deze beslissing op 03/04/2019. Uit de vaststellingen van de afdeling 9ter van DVZ is gebleken dat betrokkene niet voldoet aan de criteria vervat in artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, en kan redelijkerwijze worden afgeleid dat de betrokkene geen reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. Het administratief dossier bevat daarnaast geen stukken die er op kunnen wijzen dat sinds de vaststellingen van de DVZ de gezondheidstoestand van betrokkene in die mate zou haar gewijzigd, dat betrokkene bij haar verwijdering een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM. In India is een adequate behandeling mogelijk van de medische aandoening, deze is bovendien voldoende toegankelijk.

Artikel 3 van het EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, het geen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag aan de orde zijn. Betrokkene zal bovendien eenmaal in het centrum nogmaals onderzocht worden door een arts die zal nagaan of betrokkene in het centrum kan verblijven en of zij 'fit- to fly' is. Dit vormt een bijkomende garantie tegen een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM.

Betrokkene heeft familie in België, namelijk twee meerderjarige kinderen. Deze hebben een recht op verblijf. Bij één van de kinderen woont zij momenteel in. Het zijn meerderjarige kinderen, de relatie tussen meerderjarigen valt niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM, ook niet als zij onder hetzelfde dak wonen. Hoewel de moeder een medische aandoening heeft, is er niet aangetoond dat zij volledig afhankelijk was en is van haar kinderen. Zij kwam eind 2018 zelfstandig naar België en leefde voordien in India zonder de steun en hulp van haar kinderen. Blijkbaar kan zij dus ook functioneren zonder hun steun en hulp. Zij kan bovendien vanuit India een procedure opstarten om op legale wijze terug naar België te komen.

Ze kan de opheffing aanvragen van het opgelegd inreisverbod van drie jaar, in overeenstemming met de vigerende bepalingen ter zake. De kinderen van betrokkene kunnen haar ook gaan bezoeken in India. Een inbreuk op artikel 8 van het EVRM is bij deze beslissing niet aan de orde.

In bovenstaande paragrafen gingen wij uitvoerig in op het familiale leven en de gezondheidstoestand van betrokkene. Wij hielden ook rekening met het hoger belang van het kind. We stelden geen inbreuk vast op artikel 74/13 van de wet van 15/12/1980.

Betrokkene beweert bij haar aanhouding op 07/05/2019 de Engelse taal niet machtig te zijn, ze zou enkel Hindi spreken en begrijpen. Daarom kon het hoorrecht niet worden afgenomen. Eenmaal in het gesloten centrum, zal er een tolk gevorderd worden die van betrokkene een hoorrecht in het Hindi zal afnemen. Rekening houdende met deze nieuwe verklaringen zal een nieuwe beslissing worden opgesteld waarin artikel 3 van het EVRM, artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opnieuw onder de loep genomen worden.

Vasthouding
(...)"

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve wordt er op gewezen dat overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid, van de Vreemdelingenwet slechts beroepen voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) kunnen worden gebracht door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-06, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoekster een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat zij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat zij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan de verzoekster bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Te dezen stelt de Raad vast dat de verzoekster niet getuigt van het rechtens vereiste belang.

Er blijkt immers dat ten aanzien van haar op 14 mei 2019 een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen werd.

Deze beslissing komt duidelijk in de plaats van de thans bestreden beslissing, waarin reeds werd vermeld dat *“(r)ekening houdende met deze nieuwe verklaringen (...) een nieuwe beslissing (zal) worden opgesteld waarin artikel 3 van het EVRM, artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet opnieuw onder de loep genomen worden”*, zodat de thans bestreden beslissing erdoor minstens als impliciet opgeheven kan worden beschouwd.

Ter terechtzitting hierop gewezen en gevraagd naar het actueel belang bij huidige vordering, stelt de raadvrouw van de verzoekster zich naar de wijsheid van de Raad te gedragen. Aldus toont de verzoekster geen belang meer aan bij huidige vordering.

De vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing is bijgevolg onontvankelijk.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend negentien door:

dhr. D. DE BRUYN,

Wvd. Voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. E. COCHEZ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. COCHEZ

D. DE BRUYN